

Snažil se vypadat jako pán situace: „Pochopte to, doktore. Beru psa s sebou do svého salonu, a on mi chodí sem a tam a kape z něj moč s tou krví. Můj salon vypadá děsně! Musíte s tím něco udělat! A není to jen tohle. Krom toho potřebuje vyčistit uši a provést pedikúru! Ty jeho přerostlé drápy mi ničí koberec!“

„Samozřejmě, rád s tím něco udělám,“ využil jsem přestávky, v níž se můj nový klient chystal nadechnout.

Při prohlídce jsem zjistil, že Bond má zbytnělou prostatu. Nechal jsem hned udělat ultrazvukové vyšetření a poté jsem byl hotov přednést názor, co by se mělo či nemělo dělat.

„Prostata reaguje na hormony. Na vzrušení. Proto možnost, jak zvířeti pomoci, je kastrace, aby se vše stáhlo a zklidnilo. A pak, jak jsem při prohlídce zjistil, je tu ještě několik kožních problémů, které nejspíš patří do skupiny genetických vad. Ale to zjistíme až po biopsii. V případě, že budete souhlasit s mým návrhem, a až Bond bude v narkóze, uděláme odběr vzorků kůže na několika místech a pošleme je na histopatologické vyšetření. Tam nám po zjištění výsledku sdělí, oč se jedná, a případně navrhnou i způsob terapie. Samozřejmě, že v narkóze mohu ošetřit drápy i provést vyčistění uší.“

Aby salon dotyčného pána neutrpěl další škody víc, než bylo nutné, domluvili jsme se na zákroku hned na nejbližší dopoledne.

Dostavil se na minutu přesně, a než jsem stačil odpovědět na pozdrav, rezolutně prohlásil, že on má jasnou představu o tom, jak by vše mělo probíhat.

Trochu mě to dopálilo. „Poslyšte, nemělo by to být obráceně? Jako veterinář snad *já* musím vědět, jak budu postupovat!“

Z náprsní kapsy vytáhl složenou čtvrtku papíru a na stole ji přede mnou rozložil. „Tady máte operační plán.“

Nestačil jsem zírat. Viděl jsem schematický nákres psa a od částí jeho těla vedly šipky s očíslovanou legendou: 1. uříznout koule, 2. ostříhat drápy, 3. vyčistit uši, 4. odebrat kůži. V pravém rohu papíru bylo napsáno: Nakreslil Laďa – 38 let.

Zkrátka fantazie!

To se mi za celou moji praxi ještě nikdy nestalo. Občas nám sice některý majitel zvířete vyholí srst v místě, kde je podle něj nějaký domnělý problém, ale nikdy mi nikdo nedal operační plán a postup.

Využil mé chvilkové strnulosti. Prohlížel si mě, jako by na mně objevil známky začínající demence, a poklepal důrazně prstem na papír. „Projděte si to dvakrát. Hezky pomalu. Nebo radši čtyřikrát. A kdyby se vyskytly pochybnosti nebo se vám zdálo, že by se mohly vyskytnout, zastavte se a znovu vše prověřte.“

V duchu jsem si řekl, že podivínům se nemá odporovat, a víc jsem se do rozebírání situace nepouštěl.

Bonda jsem odoperoval a ošetřil.

Zbývalo jen domluvit se na termínu kontroly: „Můžete přijít za týden? Někdy k večeru?“

Rozevřel tlustý diář, zalistoval v něm a vzdychl: „Ach jo, je to těžké, já nemám vůbec čas.“

„A co vy máte za práci?“ neubráníl jsem se zvědavosti.

Podíval se na mne dotčeně, že nevím, s kým mám tu čest. „No, já přece pořád chodím na ty večírky. Pořád mě někdo chce a já jsem každý večer někde. Na večírcích. Na akcích.“

„Já na žádné večírky nechodím. Na to zase *já* nemám čas,“ utřel jsem ho. „A co přes den? Hodilo by se vám to?“

„Božínku, ráno a odpoledne taky nemohu, to připravuji ty večírky. Aranžmá. Právě procházím kreativním obdobím. Chápete?“

Nakonec jsme se přece jen na termínu dohodli. Byl natolik spokojený, že ke mně doporučil svoji sestru: „Víte, ona má trápení s mícou!“

S Lad'ovou sestrou ani s její kočkou žádný velký problém nebyl. A docela dobře jsme si spolu popovídali. Nakonec jsem jí ukázal i obrázek s operačním plánem.

Zasmála se. „To je celý on! Návrhář módních doplňků a organizátor společenských akcí, který je zvyklý vše si naplánovat a načrtnout. Nezlobíte se na něj, vidíte?“

Opravdu jsem se nezlobil.

Někdy se stalo, že jsem musel za zvířetem dojít a ošetřit ho doma. Kousek za Horoměřicemi bydlela paní, která své rodině vládla pevnou a neomezenou rukou, celá ji musela poslouchat. Zkrátka – tvrdý matriarchát se vším všudy. A v jednání s ostatními lidmi byla více než kategorická.

Jednou za mnou přišla: „Doktore, potřebuji, abyste k nám přišel a podíval se na moji fenu! Má štěňata a nějak se špatně čistí po porodu.“

Slíbil jsem, že se zastavím, a slib jsem dodržel hned druhý den. Zazvonil jsem, přišla mi otevřít a hned mě vedla k feně. Zjistil jsem, že fena v sobě skutečně má zadržené lůžko.

Ošetřil jsem ji, a jen jsem předepsal léky, paní domu se na mne znovu obrátila: „Doktore, musíte se ještě podívat na moji těhotnou dceru!“

Vytřeštil jsem oči: „Nejsem gynekolog! Jsem veterinář!“

Přeměřila mě přísným pohledem: „Doktor jako doktor!“

Popadla mě za rameno a odtáhla do pokoje, kde seděla celá rodina. Všichni na mne zírali.

„Kde je Alifa?“ zařvala ta rázná ženská. „Okamžitě zavolejte Alifu!“

Do místnosti vběhla holčička snad sedmnáctiletá, krásná jak princezna Šeherezáda. Až jsem se podívil, kde ke svému exotickému vzhledu přišla, protože její matka byla typická Jihočeška s mléčnou pletí a světlehnědými vlasy. Vzápětí mi to došlo, to když do pokoje vešel snědý, černovlasý a černooký – Arab.

Paní hodila hlavou směrem od něj ke mně: „Manžel,“ představila ho stručně. A hned přikazovala dál: „Omare, sedni si! A ty, Ali, ukaž prsa panu doktorovi!“

Ali začala chabě protestovat. Dobře věděla, že jsem veterinář, který přišel vyšetřit jejich Azru. Nevěřil jsem svým uším, když paní neústupně trvala na svém: „Doktore, podívejte se jí dobře na prsa, prohmátněte je, a řekněte mi, jestli je normální, aby jí ta prsa takhle nabíhala!“ A na dceru ukázala prstem: „Lehni!“

Alifa si už bez řeči lehla a s povzdechem vyhrnula triko. Okamžik jsem nad ní stál a přemýšlel, jak by lidský lékař postupoval při vyšetřování prsou a jakým způsobem mám ruce na prsa položit, abych nevypadal jako úchyl. Nakonec jsem se svého úkolu zhostil ke všeobecné spokojenosti. Rodinu jsem ujistil, že je vše v naprostém pořádku, a nesmírně se mi ulevilo.

Domů jsem se ten den vrátil hodně pozdě, neboť úspěšnou prohlídku čubičky a Ali jsem musel bez odkladu zapít, a to nejdříve kávou a pak ještě něčím ostřejším.

Pochopitelně, že jsem příhodu dal v práci k lepšímu, a ta se začala šířit tak rychle, jako kdysi písňe bardů. Až jsem se divil, že nezlidověla. A také jsem se divil, že od té příhody se mi pak po delší čas hlásilo do práce velké množství mladších i starších pánů, kteří u mne chtěli být zaměstnání jako asistenti...“

Stalo se to během mé praxe v šestém ročníku vysoké školy, kterou jsem si musel odbýt v Říčanech u Prahy, kde tenkrát ještě fungovala velká a dobře známá veterinární nemocnice, jejímž primářem byl legendární pan doktor Franzkiewicz.

Pamatuji se, že jednou za panem primářem přijel zpěvák Jirka Korn se svým postarším kokrem. Tenkrát ve světě začínala móda pánských náušnic, ale u nás si takovou výstřednost

zatím nikdo nedovolil. Jiří Korn však byl takový „exot“, že náušnici měl. Okamžitě se po špitále rozkřiklo, kdo že za panem primářem přijel a jak vypadá.

I já jsem se motal okolo, načež si mě Franzkiewicz zavolał.

„Mladej, pojd' mi tady toho psa podržet.“

Přiběhl jsem, abych splnil požadovaný úkol. Pan Korn právě začal panu primáři vyprávět, jak pejsek špatně kouše a že ho zuby při kousání nejspíš bolí.

Pan primář si to poslechl a pravil: „To jo. To budou asi zuby. Podíváme se na to, očistíme kámen, a jestli tam budou nějaké kazy, tak to zaplombujeme. To už je dneska i ve veterinární medicíně zcela běžné.“

Pan Korn se tvářil spokojeně, byl přesvědčen, že jeho pes je v nejlepších rukou.

Nakonec mu pan primář nabídl: „A nechoďte do čekárny. Běžte se posadit do mé pracovny.

Až budeme hotovi, tak pro vás pošlu.“

Háček byl v tom, že pracovna pana primáře byla průchozí, procházelo se tudy na ošetřovnu.

Jakmile se Korn posadil, začalo se pracovním troubit procesí všech zaměstnanců nemocnice, aby si populárního zpěváka prohlédli, a hlavně, aby na vlastní oči viděli jeho náušnici.

V několikaminutových intervalech se vždy otevřely vstupní dveře pracovny, vstoupil některý ze zaměstnanců a pozdravil: „Dobrý den, pane Korne.“ Korn pootočil hlavu, náušnice se zablýskala, a pokaždé slušně odpověděl: „Dobrý den.“ A za chvíli šel další.

Mezitím jsem stál na sále a těšil se, že poprvé uvidím, jak se psovi spravují zuby. Primář kokra uspal, nahlédl mu do tlamy a zařval: „Kleště!!!“

Zub šel jeden za druhým, až vyndal pět zubů v levé dolní řadě.

Nesměle jsem se ozval: „Ale pane primáři, vždyť jste říkal, že budete ty zuby plombovat?“

„Cože jsem říkal? Nic jsem neříkal!“ zařval na mne. „Když se to viklá, musí to ven!“

Utnul tak jakoukoliv další námitku či dotaz. Sklapnul jsem.

Primář si nakonec spokojeně umyl ruce a otočil se na mne: „Mladej, já už musím jít. Vem psa a vodnes mu ho do auta!“

Zůstal jsem stát a přemýšlel: Ježíšmarjá, co já tomu Kornovi řeknu?

Oddalovat jsem to už nemohl. Bafnul jsem spícího pejska a vydal se s ním přes ošetřovnu a pracovnu ven k autu.

Pan Korn radostně vyskočil: „Jé, to už je to hotový? Už to má zaplombovaný?“

„No... mám vám ho odnést, pane Korne...“ soukal jsem ze sebe.

„Tak prosím, tady,“ otvíral mi Korn všechny dveře.

Položil jsem psa na sedačku a chystal se co nejrychleji zmizet, ale ještě mě zachytil: „A vzkazuje mi něco pan primář?“

„No, vzkazuje,“ vyhrkl jsem. „Máte ho naučit žrát na pravou stranu.“

Načež jsem co nejrychleji odešel. Nevím, měl-li příběh nějakou dohru. Brzy po této příhodě mi praxe v Říčanech skončila.

„Ony jsou i jiné metody na zvládnutí nevychovaných psů, psů se zkaženou výchovou nebo těch, kterým bylo člověkem ublíženo, a oni potřebují blok, který si v sobě vytvořili, uvolnit. Slyšela jsem o psím psychologovi i o lidech, kteří se podobnými věcmi zabývají,“ poznamená Martina při uklízení po naší hostině.

Veronika se hned zapojí. „Různé metody se využívají i při léčení zvířat. Věříte na léčbu energií?“

Nikdo z nás není zcela proti, ovšem jen s podmínkou, že takovou léčbu provádí člověk, který to doopravdy umí, a ne nějaký šarlatán. „A vůbec..., co tě to tak najednou napadlo?“

Veronika pokrčí rameny. „Nevím. Nějak jsem si při našem povídání vzpomněla na příběh paní a jejího psa, kterému takhle léčba pomohla.“

Mrknu na hodiny, pak na Veroniku. „Tak spust'. Ještě máme chvíli času.“

Nenechá se pobízet. „Paní Míla měla německého ovčáka Nema. Vycvičila z něj výborného stopaře. Stopování je nejtěžší kynologický obor. Ze všeho nejdůležitější je při něm kamarádský poměr mezi psem a pánem – psovodem. Pes a psovod musí při stopování tvořit ten nejlepší, sehraný tým. Musí si důvěřovat a vzájemně se podporovat. Věděla, že velkou rolí při stopařském tréninku je motivace. Za každou stopu musí být pes odměněn – pamlskem a hlavně dobrým slovem: ‚Výborně! Jsi šikovný pes!‘

Bohužel, Nemo začal mít v pěti letech zdravotní problémy. Vodila ho z jedné veterinární ordinace do druhé. Všude se stejným výsledkem.

Stála se psem v ordinaci už třetího veterinárního lékaře a opakovala stále to samé: ‚Pane doktore, Nemo má problémy při chůzi. Často padá na zadek a nemůže se zdvihnout.‘

Po vyšetření byl verdikt veterináře stejný jako u dvou předchozích: ‚Vyhřezlý obratel v bederní části páteře, a ten mu tlačí na nerv. Bohužel, němečtí ovčáci mezi pátým a sedmým rokem podobné problémy mívají. Je to blízko míchy. Operaci bych nedoporučoval.‘

‚A co tedy doporučujete?‘ domáhala se Míla řešení.

‚Zbavte jeho i sebe trápení. Dejte ho utratit.‘

Odvedla psa z ordinace a chtělo se jí křičet: ‚Ale on nechce umřít, doktore, on to nechce vzdát! Podívejte se na něj! Copak to nevidíte?!‘

Když psovi pomáhala nastoupit do auta, šeptala: ‚Nemo, my se nedáme, vid'?' My se přece tak lehko nevzdáváme!‘

Podíval se na ni moudrýma, jasnýma očima a vděčně olízl ruku, která ho hladila.

Bydleli ve třetím patře bez výtahu, a nebylo jednoduché vynést k bytu psa vážícího pětadvacet kilogramů. Tento problém se rozhodla Míla řešit jako první. Vzpomněla si na jednu svoji známou. Poznaly se na cvičáku. I ona měla ovčáka, co ochrnul. I jí doktoři doporučovali ho utratit. A ona si ho nechala a pořídila mu na ochrnuté zadní nohy vozík. Pes na vozíku stopoval, dělal obranu i poslušnost. Jistě, že výcvik byl jemu přizpůsobený, ale on měl radost, byl šťastný.

S těmito myšlenkami sestavila Míla z řemenů postroj, složený ze dvou smyček a držáku.

‚Ukaž, Nemo, vyzkoušíme to,‘ navlékla mu zadní nohy do smyček, držákem ho zdvihla, nadlehčila mu zadek, a pes předkem vykračoval.

‚Říkáš, že se to nedá operovat? Tak proč se neobrátiš na nějakého léčitele?‘ řekla Míle jedna její kamarádka.

‚Ty o někom víš?‘

‚Vím. Je to léčitelka, jmenuje se Anna a zabývá se léčbou energií.‘

‚Nezlob se, ale já těmhle věcem nevěřím. Budu mu píchat béčka,‘ bránila se Míla.

‚Béčka mu můžeš píchat tak jako tak. I když tomu nevěříš, tak to ještě neznamená, že to nefunguje,‘ přemlouvala ji kamarádka.

Jenže Míle se do nějakých šarlatánských pokusů nechtělo. V místě postižení aplikovala vitamín B a nepřestávala doufat. Po skoro dvou měsících však víra v Nemovo uzdravení dostala povážlivé trhliny.

Naděje umírá poslední.

Domluvit se s Annou nebyl problém, ochotně slíbila, že k Míle zajde ještě tentýž den. Ale nic nezaručovala: ‚Víte, zvíře jsem nikdy neléčila. Ale zkusit to můžeme.‘

Večer Anna stála nad Nemem. Nedotýkala se ho. Jen natáhla ruku nad hřbet a pomalu s ní pohybovala směrem od hlavy k ocasu a zpět. Ruka se zastavila v místě, kde se nacházel vyhřezlý obratel. Pohlédla na Mílu. Ta přikývla a řekla si: ‚Páni, jak to místo poznala?‘

Anna stála s přivřenýma očima a její ruce se krouživými pohyby vznášely nad psím hřbetem.

Míla už nic nenamítala proti léčbě energií a rovnou domluvila další návštěvu.

Když o čtrnáct dnů později Anna zazvonila, pes se k Mílinu největšímu údivu zdvihl. Poprvé po dvou měsících!

Míla nešetřila chválou: „Výborně, Nemo, jsi šikovný pes!“

Anna přicházela a ovčák ji chodil vítat. Poznal, když zazvonila. Sám se zvedl a šel ke dveřím.

Po měsíci už chodil ven. Míla ho nestačila chválit: „Výborně, Nemo, výborně!“ Občas mu zadek přece jen začal padat. Podíval se na Mílu pohledem, který říkal: „To se nesmí, vid’?“ Ta okamžitě reagovala: „Ne! Ne, nesmíš! Vstaň! Běž! Jsi přece šikovný pes!“

Zdvihl se, pokračoval v procházce. On tolik stál o pochvalu, že je šikovný pes!

Mockrát se potkali s rozhořčenou reakcí okolodoucích. „Ženská, proč na to ubohý zvíře řvete?“ reagovali „ochránci zvířat“.

Nevšimli si jich, šli dál. Aby mohli pokračovat i v práci na cvičáku.

Tak uběhly dva roky. Paní Míla a Nemo opět stáli v ordinaci veteriny. Tentokrát diagnóza zněla: Zhoubný nádor v oku.

Tady léčba energií nepomůže.

Pohlédla psovi do očí. Tentokrát nebyl jeho pohled jasný. Byl kalný. Říkal: „Já vím, musíme se rozloučit. Mám tě rád.“

Klekla si vedle něj.

Když dostal poslední injekci, položil jí hlavu do klína.

Stěží zadržovala slzy: „I já tě mám ráda. Jsi ten nejšikovnější pes, jakého jsem kdy poznala.“ Ještě jednou na ni vděčně pohlédl: „Ty víš, jak jsem vždycky stál o pochvalu, vid’?“

Pak zavřel oči.“

Libor Šula, majitel kadeřnického salonu, je nejen známý kadeřník, ale i známý chovatel mainských mývalích koček. A také je to kamarád můj i mojí ženy Kačenky. Známe se léta. Ošetřuji jeho kočičky, kdykoliv je to zapotřebí, a od Libora máme i našeho kocoura Felixe.

Když mi jednou večer zazvonil mobil a já na displeji uviděl Liborovo jméno, okamžitě jsem hovor přijal.

„Honzo, prosím tě, jak jsi na tom? Potřeboval bych vykastrovat tři kočky.“

Neváhal jsem ani minutu. „Fajn. Ráno mi je přivez, zítra mám zrovna operační den.“

Chvilí bylo ticho. „Víš..., hm..., když já zrovna zítra ráno nemohu, mám objednáno několik zákaznic... Ale víš co? Já se domluvím s někým z firmy. Ten k tobě kočky doveze a já si pak večer pro ně přijedu.“

„Dojednáno,“ souhlasil jsem. „Jakmile budou kočky odoperované, dám ti vědět, co a jak. Tedy, že jsou v pořádku a můžeš pro ně přijet hned, jak se ti to bude hodit.“

Operace na druhý den jsem měl naplánované od rána až do večera. Jako první byla na řadě mainská mývalí kočka *modrobílý harlekýn* se špatnou kyčlí. Byl jsem ještě na sále, když do dveří vběhla zděšená recepční.

„Doktore, na recepci právě přišla nějaká slečna, vypadá jak manekýna. Přitáhla tři přepravky a v každé je jedna velká mývalí kočka. Chce je vykastrovat. Co jí mám říct? Vždyť není objednaná!“

„To je v pořádku, Nad’o,“ uklidňoval jsem ji, aniž bych vzhlédl od práce. „Zapomněl jsem vám o tom v tom fofru ráno říct. Jsou to kočky Libora Šuly. Včera jsme se domluvili. Potřebuji je zvážít. Pak je vraťte do přepravek a já, až to tady dodělám, je odoperuji.“

Nad’a odběhla. Vzal jsem kočku s odoperovanou kyčlí, odnesl ji do hospitalizace a uložil ji do prvního kotce horní řady, kde jsou čtyři kotce vedle sebe. Všechny byly volné. První horní kotec jsem zvolil schválně, protože po operaci chodíme pravidelně kontrolovat,

zda je vše v pořádku, a také se s nohou musí hned cvičit. Na tomto místě byla kočka snadno dostupná.

Vrátil jsem se na sál. Liborovy kočky byly připravené. Bral jsem je hezky popořádku: první, druhou, třetí. V hospitu jsem je pak také uložil do kotců. Do těch zbývajících třech v horní řadě.

Bylo skoro poledne, když jsem s kočkami skončil. Přebíhal jsem přes dvůr do ordinace a málem se srazil s Kačenkou. Jakmile mě zahlédla, hlásila: „Ahoj, mám chvíli volno. Jdu se na vás podívat. Nepotřebujete pomoc?“

Nasměroval jsem ji k hospitu. „Běž se podívat. Dneska máme mývalí den. Právě jsem dokončil kastraci Liborových kočiček.“

Kmitla se kolem mne, jen jsem zahlédl cíp jejího kabátu, jak mizí v místnosti.

Celá udýchaná se zastavila před kotci a dívala se na mainy. První už měla otevřené oči, další tři vedle ní ještě spaly. Kačenka se usmála a vylovila z tašky mobil. Musí přece poslat Liborovi zprávu. Vyfotila celou první řadu, k fotce připojila usměvávka a napsala: *HOTOVO! Nedělej si starosti, jak vidíš, všechny jsou v pořádku!*

A spokojeně zprávu odeslala.

Libor zrovna pracoval na složitém účesu jedné dámy, když mu pípl mobil. Jediným pohledem zjistil, že zpráva je z veteriny.

„Promiňte,“ omlouval se dámě, „ta zpráva je velice důležitá. Omluvíte mne na okamžik?“

Zákaznice se chápavě usmála: „Samozřejmě. Vyřídíte si, co potřebujete. Ráda počkám.“

Poodešel stranou, otevřel MMS, a podlomila se mu kolena. Viděl čtyři kočky! To není možné! Zahučelo mu v hlavě: Ta první! Stejný pohled, stejná kresba, stejná barva! To je přece můj nejlepší chovný kocour – modrobílý harlekýn Avicci. Otvíral a zavíral fotku a myslel, že se mu to jen zdá.

On se mi musel dostat do té přepravky, a já si toho nevším! Nechal jsem vykastrovat svého nejlepšího kocoura! Koucoura, který má pro chovatele nevyčíslitelnou hodnotu!

Zdálo se mu, jako by mu bobtnal mozek a měnil se v nic nechápající knedlík. V tu chvíli už nebyl schopen práce. Sebral poslední zbytek síly, aby se omluvil zákaznici a požádal kolegyni, aby za něj dokončila účes. Žaludek se mu zdvihl a jen tak tak doběhl na toaletu. Z místnůstky se ozývaly dávivé zvuky a úpění, jež se podobalo zvukům komplikovaně rodící slonice. Na chodbičce před toaletou postávali vyděšení kolegové.

Po odeslání MMS se Kačenka vrátila do ordinace, a když mě tam nenašla, zašla na operační sál, kde jsem se právě chystal na další operaci.

„Podívej,“ ukázala mi odeslanou MMS. „Poslala jsem tuhle fotku Liborovi. Vím, jak je před každou operací svých kočiček nervózní, a chtěla jsem mu udělat radost. To aby věděl, že je všechno OK.“

Mrskl jsem okem na fotku: „Ježíšmarjá! Operoval jsem Liborovi tři kočky! Ne čtyři! Ta první není jeho! Běžela jsi tak rychle, nestačil jsem ti to říct!“

Kačenka pokrčila rameny a usmála se: „Snad se nic nestalo. Hned to napravím.“ A vzápětí odeslala SMS: *Libore, promiň! Ta první kočička není tvoje!*

Libor stále klečel u záchodové mísy a jeho tělo se vlnilo v záchvatech nevolnosti. Pípnutí mobilu však zaslechl. Podržel se stěny, aby se postavil. Opláchl si obličej, otřel uslzené oči. Další zpráva z veteriny! Proboha, co ještě se stalo? Po přečtení zprávy se kupodivu nedostavila hned úleva. A kdyby Kačenka v tu chvíli stála vedle něj, nastal by okamžik, který kriminalisté nazývají okamžikem kritickým – zabil by ji.

Když si večer pobledlý Libor přijel pro kočky, suše mi oznámil: „Nedovedeš si představit, čím jsem si dneska při tom emocionálním rozrušení prošel. Podle všech příznaků si dokonce myslím, že na mne pomalu lezl infarkt.“

Snažil jsem se ho uklidnit: „Neblbni, infarkt leze rychle.“

Vůbec mě neposlouchal: „Honzo, ujišťuji tě, že kdybych měl Kačenku po ruce ve chvíli, kdy jsem si četl její *promiň*, byl bys teď vdovcem. Já bych ji uškrtil!“